

CARTES A LA MEVA MARE





Sylvia Plath (1932-1963) va néixer a Boston, Massachusetts. Reconeguda com una de les principals poetes confessionals del segle XX, és autora d'obres de poesia i de narrativa, principalment, tot i que també va escriure teatre, reportatges, cartes i contes infantils. L'any 1960 va publicar *El Colós* (Jardins de Samarcanda, 2019), i tres anys després, pocs mesos abans de morir, la seva única novel·la, *La campana de vidre* (Periscopi, 2019), fortament autobiogràfica i signada amb el pseudònim de Victoria Lucas. L'any 1981, un recull dels seus millors poemes, titulat *The collected poems*, va guanyar el Premi Pulitzer i es va convertir així en la primera autora a rebre aquest premi pòstumament. La prosa de Plath, suggeridora, profundament simbòlica i amb especial sensibilitat pels detalls, mostra l'imaginari d'una ment brillant atrapada en la lluita contra els convencionalismes socials i el fantasma de la depressió.

Marta Pera Cucurell va néixer a Mataró i es dedica professionalment a la traducció literària i audiovisual. Ha traduït documentals, sèries i pel·lícules per a la televisió i el cinema, i més d'un centenar d'obres de narrativa i poesia. És llicenciada en filologia anglogermànica i entre els autors que ha traduït figuren Virginia Woolf, Katherine Mansfield, Sylvia Plath, Emily Brontë, Doris Lessing, Margaret Atwood, Karen Russell, Henry James, Joseph Conrad, William Faulkner, Vladimir Nabokov, Harold Pinter, John Irving, John Berger, Robert Musil, Franz Kafka, Peter Handke, entre molts altres. Ha rebut el Premi Jordi Domènech de Traducció de Poesia per l'obra *Mestre de disfresses* de Charles Simic (Eumo, 2014) i el Premi Recvll de poesia per l'obra *La quinta essència de la pols* (Pagès, 2019). La podeu trobar al blog *Entre dos clars*.

The New York Times – «Aquestes cartes posen en perspectiva la imatge que es tenia fins ara de Sylvia Plath. *Cartes a la meua mare* és un llibre que trenca el cor, però l'efecte més dramàtic que produeix no ve donat pel suïcidi, sinó pels malentesos entre mare i filla. [...] Al final [Plath] va trobar la seva veu poderosa i personal.»

The Hudson Review – «Aquest llibre no només proclama la independència de Sylvia Plath, sinó que també mostra la determinació per evitar els paranys a què s'encarava com a escriptora. Plath s'imagina a si mateixa com una heroïna intrèpida. En general, la immensa quantitat de cartes que es conserven i la dedicació de Plath per donar forma a la seva vida com un relat continu, indica que, per a ella, les vivències no acabaven de ser mai reals fins que les posava per escrit.»

Maria Popova, *The Marginalian* – «*Cartes a la meua mare* és un tresor sense fi d'informació sobre aquest esperit lluminós atrapat dins d'una ment turmentada.»

StarTribune – «Tal com passa amb els seus poemes, la correspondència de Plath es va desfent a poc a poc de l'afectació encarcarada treballant amb la puntuació i la sintaxi, amb espurnes del geni que acabaria sent.»

The Guardian – «L'estil de les cartes de Plath, tal com assenyalen els editors, és vívid, poderós i tan complex com la poesia, la prosa i els dietaris de l'autora.»

Adrienne Rich – «Finalment, les escriptores joves poden deixar d'identificar-se amb el caràcter autodestructiu de Sylvia Plath i poden començar a entendre les forces amb què s'havia d'enfrontar. El que un copsa de les cartes és una supervivent que sabia que ser escriptora volia dir disciplina, un compromís infatigable i passió per la feina dura. Per descomptat que aquí no es diu tot, però emergeixen els trets d'una artista real, no mítica.»

Harper's Magazine – «Aquest llibre ofereix el relat d'una angoixa quotidiana que Plath va transformar en una cosa extraordinària.»

Kirkus – «Un retrat ple de matisos d'una poeta que ha esdevingut icònica.»

Jordi Benavente, *Catorze* – «El millor homenatge que podem fer-li a Plath és llegir-la. Perquè era viva —molt viva— quan s'entestava genialment a escriure “amb curtes descripcions on les paraules tinguin una aura de poder místic... Dir-les sempre en veu alta. Fer-les irrefutables”. Llegir-la, subratllar-la, citar-la i recitar-la.»

Sylvia Plath

***CARTES A LA
MEVA MARE***

Correspondència 1950-1963

**Seleccionada i editada amb comentaris
per Aurelia Schober Plath**

Traducció de l'anglès de Marta Pera Cucurell

ASTROLABI, 14



EDICIONS DEL PERISCOPI

Títol original: *Letters home*
© Estate of Aurelia S. Plath

Primera edició: octubre del 2023

© de la traducció: Marta Pera Cucurell, 2023
© del disseny de la coberta: Tono Cristòfol Casadesús
© de la fotografia de la coberta i de la portadella: Smith College Special Collections, Northampton, Massachusetts.
Fotografia de Sylvia Plath asseguda en un mur de pedra amb una màquina d'escriure al Parc Nacional de Yorkshire Moors, Anglaterra, setembre del 1956. Possiblement presa per Elinor Klein. Apareguda juntament amb el poema de Sylvia Plath «Spinster» a la pàgina 71 del número d'hivern del 1958 de la *Smith Alumnae Quarterly*. https://findingaids.smith.edu/repositories/3/archival_objects/164092 (Consulta: 1 d'agost de 2023).
© de la fotografia de l'autora: Penrodas Collection / Alamy Stock Photo, 202
© d'aquesta edició: Edicions del Periscopi sLU, 2023

Publicat per Edicions del Periscopi sLU
info@periscopi.cat | Web: www.periscopi.cat
FB: www.facebook.com/Periscopi
Twitter: twitter.com/Ed_Periscopi
IG: @edicions_del_periscopi

Impressió: Romanyà Valls, Capellades

Imprès a Catalunya – *Printed in Catalonia*

Edició a càrrec d'Aniol Rafel, Andrea Rovira i Marta Rubiola
Maquetació: Tono Cristòfol Casadesús
Correcció: Miquel Saumell Santaegugènia, Òscar Lozano i Francesc Gil-Lluch
Restauració i manipulació de la imatge de coberta: Pepa Porta Llach
Disseny de la col·lecció i interiors: Tono Cristòfol Casadesús

Aquest llibre s'ha imprès amb un paper offset cru de noranta grams i ha estat compaginat amb la tipografia Caslon Pro.

Dipòsit legal: B 12747-2023
ISBN: 978-84-19332-50-9

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics.

Amb el suport del Departament de Cultura

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Sumari

Agraïments 11

Pròleg 13

Primera part 51

27 de setembre de 1950 - juny de 1953

Segona part 147

Estiu de 1953 - 12 d'agost de 1955

Tercera part 225

25 de setembre de 1955 - 29 d'abril de 1956

Quarta part 305

3 de maig de 1956 - 17 de juny de 1957

Cinquena part 397

Juliol de 1957 - 28 d'octubre de 1959

Sisena part 451

13 de desembre de 1959 - 25 d'agost de 1961

Setena part 539

4 de setembre de 1961 - 4 de febrer de 1963

Crèdits de les imatges 631

AGRAÏMENTS

El meu primer agraïment és per al meu fill Warren J. Plath, i la seva dona, Margaret, ja que la seva aprovació, a més del seu suport moral i la seva col·laboració, em van encoratjar a l'hora d'emprendre aquest projecte i m'han ajudat durant els dos anys que ha durat el procés.

He pogut comptar amb la generosa experiència de la meva amiga, l'autora Mary Stetson Clarke; la seva fe en l'objectiu d'aquesta empresa m'ha donat forces.

Dec una profunda gratitud a cada un dels membres de la meva comprensiva i lleial família, especialment a la meva neboda Nancy Benotti, que en va llegir una primera versió llarguíssima i que m'ha ajudat molt amb el seu entusiasme juvenil.

Entre tots els amics que m'han donat suport, mereixen una menció especial: Ilah Heath, Marion Freeman i l'acadèmica i poeta Roberta Teale Swartz Chalmers.

Estic absolutament en deute amb la meva editora de Harper & Row, la senyora Frances McCullough, per la bona disposició i una ajuda molt més enllà de les exigències del deure.

Estic sincerament agraïda a Ted Hughes, que m'ha cedit generosament els drets d'autor d'aquesta selecció de les cartes de Sylvia Plath.

Reconec amb gratitud la generositat de la difunta Olive Higgins Prouty per la donació del seu arxiu amb la correspondència completa amb la meva filla.

Dedico aquest llibre als meus nets: Frieda i Nicholas, Jennifer i Susan.

PRÒLEG

En resposta a l'allau de preguntes que m'ha caigut a sobre des de la publicació dels poemes de la Sylvia al llibre *Ariel* i de la seva novel·la, *La campana de vidre*, ara publico una part de la seva correspondència íntima amb la família des de l'època que va ingressar a l'Smith College.

Pot semblar extraordinari que una persona que va morir quan només tenia trenta anys hagi deixat escrites 696 cartes a la seva família entre el començament dels seus anys d'universitària, el 1950, i la seva mort, a principis de febrer del 1963. Però és que les trucades a llarga distància eren massa cares i a la Sylvia li encantava escriure —tant, que, durant aquesta època, va fer malbé tres màquines d'escriure.

Durant aquells anys jo tenia el somni d'algun dia donar-li a la Sylvia aquell gran feix de cartes. Em semblava que en podria treure material per als contes i per a una novel·la, i que també li servirien per retrobar-se en diferents etapes del seu creixement i per poder reviure els moments d'alegria i de triomf, per després poder avaluar amb més claredat els de tristesa i de por.

A més de les cartes que va escriure al seu germà Warren i a mi, he inclòs una part de la correspondència amb la traspassada Olive Higgins Prouty (la novel·lista) perquè la senyora Prouty i la Sylvia tenien un vincle molt especial. La senyora Prouty no era només la benefactora que amb el seu finançament va fer possible que la Sylvia estudiés a l'Smith College, sinó que també era amiga

de la Sylvia i la va rescatar quan la Sylvia va patir una crisi el 1953. Sentien una fascinació mútua, i la relació va créixer. Un cop va ser casada i es va haver establert com a escriptora, la Sylvia parlava de la senyora Prouty com de la seva «mare literària», i li podia fer confidències amb plena confiança i llibertat.

En la seva prosa i en la seva poesia, la Sylvia, de tant en tant, fusionava parts de la meua vida amb la seva, i per això trobo que és important, abans d'endinsar-nos en el relat dels seus primers anys, descriure les decisions crucials i les forces dominants de la meua vida. Com passa sovint en una família amb arrels europees (les nostres eren austríaques), el meu pare va ser qui va prendre les decisions importants durant la meua infantesa i la primera adolescència. Però quan, a començaments dels anys vint, la catàstrofe econòmica va afectar la família com a conseqüència d'inversions imprudents a la borsa, el meu pare, moralment enfonsat i culpant-se injustament per un error ben humà, va passar les regnes del govern familiar a la meua mare, fins al punt que la meua germana, cinc anys més petita que jo, i el meu germà, tretze anys més petit que jo, es van criar en un matriarcat. Fos com fos, l'ambient de la nostra llar era de pau i d'amor, i jo em pensava que tots els matrimonis eren com el dels meus pares.

Els meus dos fills sempre em demanaven que els expliqués «coses dels temps antics, de quan eres petita», i els vaig referir el record inoblidable del meu primer dia d'escola. Tot i que el meu pare parlava quatre llengües i havia viscut dos anys a Anglaterra abans d'emigrar als Estats Units, a casa, el pare i la mare parlaven alemany. No hi havia altra canalla a la vora per jugar-hi, i jo només parlava alemany. Vaig explicar als meus fills que a l'hora d'esbarjo m'havia sentit molt aïllada i m'havia quedat sola en un racó del pati, parant l'orella a tot el que les criatures es cridaven les unes a les altres. La paraula que sentia més sovint era «Calla!» i quan vaig tornar a casa, acabades les classes, vaig respondre a la salutació del meu pare amb un «Calla!» ben orgullós i sonor. Encara recordo que es va posar vermell. Em va agafar i, de bocaterrosa a la seva falda, em va estovar. Jo em vaig posar a plorar de mala manera per aquella injustícia i, sanglotant, vaig preguntar: «*Aber was bedeutet*

das, Papa? Was bedeutet das?» ('Què vol dir, això?'). Llavors es va adonar que jo no entenia la paraula que havia pronunciat; li va saber greu, em va abraçar i em va demanar perdó. Va ser la primera i última vegada que em va pegar.

A partir d'aquell dia sempre vam parlar anglès, a casa; els meus pares em van comprar tots els llibres que llegíem a l'escola; el pare ens feia de mestre, i la mare i jo n'apreníem juntes. A final de curs, al juny, em van concedir una «promoció doble», i em van passar del primer al tercer grau —i amb això em van fer un bon favor, perquè vaig deixar tots els que al principi s'enreien de la meva mala pronunciació.

Potser vaig despertar en la Sylvia un interès pels grups minoritaris parlant-li de la meva primera infantesa en un veïnat majoritàriament italoirlandès a Winthrop, Massachusetts, durant la Primera Guerra Mundial. Tot i que el meu pare va adquirir la nacionalitat americana tan aviat com aquest privilegi va ser possible, per culpa del nostre cognom, Schober, amb un so tan alemany, la «colla» del veïnat m'excloïa i em deien «cara-d'espia»; una vegada em van empènyer pels graons de l'autobús i vaig anar a parar a terra; el conductor ni tan sols es va girar i va continuar conduint com si res.

Jo trobava que aquest prejudici era del tot injust tant amb els meus pares com amb mi, ja que ells s'havien convertit ferventment a la democràcia americana. Creien en cada una de les paraules que el seu ídol, Theodore Roosevelt, havia escrit o dit, i per ell van votar el Partit Republicà tota la vida. El suport que trobava a casa, i també els èxits que tenia a classe, em compensaven per les coses desagradables de fora. Els jocs familiars, les passejades, les visites dominicals al Museu de Belles Arts o a la família del meu oncle patern a Jamaica Plain van endolcir la meva infantesa.

Després, jo també vaig trobar la meva fugida completa en les novel·les ensucrades de l'època, on els pobres i els virtuosos sempre triomfaven. Encara tinc un exemplar de *Donetes* amb notes autògrafes de la mateixa Louisa May Alcott (que havia regalat al meu pare un descendent de la família Alcott), molt atrotinat, i que en bona part em sabia de memòria. Vaig llegir tots els relats

d'Horatio Alger, les novel·les de Harold Bell Wright i de Gene Stratton Porter i totes les novel·les històriques romàntiques que trobava a la biblioteca pública.

A l'institut, quan feia tercer, vaig tenir la sort de tenir un professor d'anglès molt inspirador que em va ajudar a millorar el meu gust. A partir de llavors la poesia d'Emily Dickinson es va convertir en la meva bíblia. Les novel·les de Scott, Dickens, Thackeray, Eliot, les Brontë, Jane Austen, Thomas Hardy, Galsworthy, Cooper, Hawthorne, Melville i Henry James em van assaltar com, de fet, tot el món de la prosa i la poesia anglesa i americana, que em va injectar la urgència de llegir i llegir sense parar. Vivia en un món de somni, amb un llibre sota el matalàs de cada un dels llits que havia de fer cada dia i un llibre al paner de la roba bruta del quarto de bany; la resposta recurrent de la família a la pregunta «Què fa la RiRi?» (em deien així) era: «Ah, ja torna a llegir».

Per sort, la meva mare m'entenia del tot, i quan jo estudiava a la universitat, ella també llegia els meus llibres de literatura i deia, alegrement: «Amb una sola matrícula podem tenir estudis totes dues». (Ho vaig recordar especialment quan la meva filla va ingressar a l'Smith College i jo, gràcies a ella, vaig eixamplar els meus horitzons en literatura moderna i art.) M'identificava completament amb els personatges d'un poema o d'un conte, i tenia el desig, cada vegada més, de compartir amb altra gent jove aquesta meravella de poder viure moltes vides gràcies a una experiència indirecta: és a dir, l'ensenyament.

No se'm va acudir mai posar en qüestió la decisió del meu pare amb relació a la mena d'educació que jo havia de tenir. Jo havia de ser «empresària». Obedient, em vaig matricular a un curs de dos anys a la Facultat d'Arts Aplicades i Lletres de la Universitat de Boston, i em vaig dedicar amb tenacitat a les assignatures tècniques, tot i que les que em delectaven eren la història, la redacció, la literatura, i també les classes de llengua, literatura i teatre alemanys. Agafava qualsevol feina a temps parcial que trobés, perquè fins i tot la matrícula barata d'aquella època costava de pagar. Havia treballat a la biblioteca pública des que tenia catorze anys i havia tingut la meva primera feina a jornada completa l'estiu que vaig

acabar l'institut, que consistia a escriure avorrides cartes formals vuit hores al dia cinc dies i mig a la setmana en una companyia d'assegurances, al dictat d'enregistraments en cilindres de fonògraf —una experiència sinistra que em vaig jurar que cap fill meu no hauria de suportar.

Quan vaig haver acabat els dos anys d'estudis tant acadèmics com de formació professional, vaig convèncer el meu pare perquè em deixés matricular per estudiar dos anys més a fi de formar-me per poder ensenyar anglès i alemany, a més de fer assignatures tècniques, a l'institut.

Llavors vaig buscar feines d'estiu més interessants i, havent acabat el tercer curs (el 1927), vaig treballar per a un professor de l'Institut de Tecnologia de Massachusetts. Tenia un manuscrit en alemany que tractava de nous principis de la mecànica del sol. Com que la publicació s'havia d'entregar dins d'un termini, normalment jo treballava fins al vespre i sovint sopàvem junts a Boston mateix abans que jo me'n tornés cap a casa. Durant aquells àpats jo escoltava, fascinada, els seus relats de viatges i d'aventures interessants, plenament conscient que em trobava davant d'un geni tant de les arts com de la ciència. La meva llibreta s'omplia de llistes de lectures que em van portar al teatre grec, la literatura russa, les obres de Hermann Hesse i els poemes de Rainer Maria Rilke, a més dels escrits de grans filòsofs de tot arreu. Aquella experiència va tenir un efecte sobre la resta de la meva vida perquè em vaig adonar de com era d'estret el món on fins llavors havia viscut i que l'auto-didactisme podia ser i seria una aventura emocionant que duraria tota la vida. Allà va començar el meu somni d'una educació ideal de les criatures que esperava tenir algun dia.

El 1929, després d'haver impartit classes d'anglès a l'institut de Melrose (Massachusetts) durant l'any següent a la meva graduació a la Universitat de Boston, vaig decidir que tornaria a la universitat a estudiar per llicenciar-me en filologia anglesa i alemanya. Quan preparava l'horari de classes, vaig saber que el doctor Otto Emil Plath impartia el curs d'alt alemany mitjà al qual jo volia assistir. Havia conegut breument el professor Plath en una reunió del Club Alemany i sabia que el seu interès principal eren la biologia i

altres ciències relacionades, i que també era un lingüista brillant i l'únic membre del claustre de la Facultat de Lletres que donava aquest curs en concret. El doctor Plath em va saludar cordialment (vaig trobar que era un senyor molt atractiu, amb uns ulls blaus extraordinàriament vívids i de pell clara i rosada). Quan vaig esmentar l'assignatura d'alt alemany mitjà, va dir que li encantaria impartir aquell curs, però que havia de comptar amb una matrícula de deu alumnes com a mínim. Li vaig dir que em responsabilitzava de parlar amb tots els estudiants que coneixia que s'interessaven per l'alemany, i al començament del primer trimestre s'hi havien apuntat quinze alumnes.

Recordo molt clarament l'últim dia de classe a la universitat, perquè quan vaig anar a dir adeu als meus professors, el professor Plath, que en aquell moment estava sol al despatx del Departament d'Alemany, va jugar una estona amb una ploma que tenia a les mans, a l'escriptori, i llavors, sense mirar-me, em va dir que el professor Joseph Haskell i la seva dona, la Josephine (tots dos havien sigut professors meus als primers cursos de la universitat), l'havien convidat a passar el cap de setmana a la seva casa de camp i li havien insistit que hi portés una amiga. Si jo l'hi volgués acompanyar, m'estaria agraït. Aquella proposta era del tot inesperada, però en aquella època la senyora Haskell era una bona amiga meva; em venia de gust divertir-me i allò prometia ser interessant, com a mínim.

Aquell cap de setmana vaig saber moltes coses de l'Otto Plath. Tenia un aspecte espontani, alegre, i, sens dubte, em parlava amb confiança. Em va sorprendre que m'expliqués que s'havia casat feia més de catorze anys. Ell i la seva dona s'havien separat aviat, i feia tretze anys que no la veia. Si ara hagués d'iniciar una relació formal amb una dona jove, demanaria el divorci. Pensava que la meva tesi de llicenciatura demostrava que teníem moltes coses en comú i em va dir que li agradaria que ens coneguéssim més bé. Com a resposta, li vaig dir que havia acceptat una feina de directora administrativa de dos campaments per a infants desfavorits a Pine Bush, Nova York, per aquell estiu, però vaig afegir que m'agradaria molt mantenir correspondència amb ell i veure'ns a la tardor. Entre

el gruix de correspondència que va seguir, em va escriure una breu història de la seva vida, que recordo així:

Otto Plath es va criar al poble de Grabow, a Alemanya (al territori del corredor polonès), on es parlava alemany i polonès, i va aprendre francès a l'escola. Als seus papers consta que la nacionalitat és incerta. Em va dir que els seus pares eren alemanys, però que una àvia era polonesa.

El seu pare era un mecànic especialitzat i treballava en l'ofici de ferrer. (Em va explicar que quan el seu pare va arribar als Estats Units, anys després que el fill, i va rebre una subvenció per comprar una finca a Oregon, va treballar en una sèrie de millores per a la recol·lectora McCormick que van ser molt útils.) Quan era petit, a Alemanya, l'Otto era molt llaminer, però com que no tenia diners per comprar-se caramels, passava l'estona observant els llocs de nidificació dels borinots. Va observar que normalment els construïen al niu abandonat d'un rosegador. Al principi, arriscant-se que el piquessin, observava els abegots, els matins assolellats, quan sortien d'un punt concret d'un camp —més fàcil de detectar quan estaven restringits a aquella zona—. Un cop havien sortit, l'Otto introduïa una palla llarga al niu de sota terra i xuclava la mel «silvestre». Més endavant, es va atrevir a transferir aquelles colònies de borinots a caps de cigars i les va instal·lar al jardí de casa, de manera que tenia accés a la mel en tot moment. Amb aquella traça es va guanyar, en aquella època, el nom de *Bienenkönig* ('rei de les abelles'). I així va néixer un interès per l'entomologia que duraria tota la vida.

Els avis de l'Otto, un cop emigrats als Estats Units, es van establir en una petita finca a Watertown, Wisconsin. Quan van saber que el seu net era el millor estudiant en totes les assignatures, li van oferir enviar-lo al Northwestern College, Wisconsin, a canvi de la promesa que es prepararia per exercir de pastor luterà. Aquella oportunitat semblava molt bona. No només tindria uns estudis superiors que a Alemanya eren prohibitius per a un noi en les seves circumstàncies, sinó que també esquivaria el servei militar, que temia només de pensar-hi, perquè ja era un pacifista convençut. A setze anys va arribar a Nova York, on un oncle era propietari i

encarregat d'una botiga de menjar i licors. L'Otto va viure un any amb la família, i va obtenir permís per anar d'oient a les classes d'una escola primària per aprendre a dominar l'anglès en tots els temes. S'asseia a l'última fila de l'aula, prenia moltíssims apunts i enraonava amb els altres alumnes i els mestres després de les classes. Ell mateix passava, per iniciativa pròpia, a un curs superior quan li semblava que ja dominava el vocabulari d'aquell grau, i en un any va superar els vuit graus, i quan plegava d'escola treballava amb l'oncle. El resultat d'això va ser que va arribar a parlar l'anglès sense cap rastre d'accent estranger.

Com que l'Otto es va negar a vendre una classe de vi que sortia més car en una ampolla d'una determinada forma que en una ampolla senzilla, el seu oncle va escriure als avis del noi, quan el nebot ja estava a punt d'anar-se'n a Wisconsin, que «l'Otto és bon noi, però mal negociant».

L'historial d'excel·lents i notables de l'Otto (que s'especialitzava en llengües clàssiques) a Northwestern satisfia els avis, però no eren conscients del que feien les lectures extracurriculars en la formació filosòfica del noi. Darwin s'havia convertit en el seu heroi, però quan l'Otto va ingressar al seminari luterà (Missouri Synod), es va trobar que l'obra de Darwin estava entre els llibres prohibits. I, encara pitjor, aquell nouvingut relativament ingenu a la terra dels lliures va descobrir que la majoria dels candidats al ministeri sacerdotal no havien rebut cap «crida» verbal ni cap «senyal» visible de Déu que indiqués que havien estat «escollits» per predicar el Seu evangeli. Els estudiants es reunien en una de les grans habitacions de la residència del seminari i comentaven les diferents i interessants formes amb què cada un anunciaria que havia rebut la informació divina. Durant sis mesos, «mesos tristos de dubtes angoixants i autoavaluació», em va dir, l'Otto s'havia esforçat per ajustar-se a les normes, però només aconseguia fer-ho veure, i amb això no en tenia prou. Llavors va decidir que el ministeri pastoral no era per a ell, però, amb una fagonada d'alegria i amb l'esperança que d'aquesta manera podria compensar els avis, va triar la professió de docent. Li semblava que amb aquesta feina podria servir els altres i, alhora, mantenir la seva integritat, ser ell mateix.